

Evangelhia zilei de duminică: Marta și Maria

Comentariu la a 16-a duminică din timpul de peste an (Ciclul C). „Marta, Marta, pentru multe te mai îngrijești și te frământă, însă un lucru este necesar”.

Slujirea celorlalți se hrănește din învățăturile lui Isus; venim la Euharistie și la Cuvântul lui Dumnezeu cu dorința de a învăța să iubim?

Evangelhie (Lc 10,38-42)

Pe când mergeau, au intrat într-un sat. Acolo l-a primit în casa ei o femeie cu numele de Marta. Aceasta

avea o soră numită Maria care, stând la picioarele Domnului, asculta cuvântul lui.

Însă Marta era ocupată cu multele griji ale casei. Venind la el, i-a zis: „Doamne, nu-ți pasă că sora mea m-a lăsat singură să servesc? Spune-i să mă ajute!”

Domnul i-a răspuns: „Marta, Marta, pentru multe te mai îngrijești și te frământă, însă un lucru este necesar: Maria a ales partea cea bună, care nu-i va fi luată”.

Comentariu la Evanghelie

Sfântul Luca povestește că o femeie pe nume Marta L-a primit pe Isus în casa ei. „L-a primit așa cum se primesc pelerinii —comentează sfântul Augustin—. De fapt, slujitoarea L-a primit pe Domnul ei,

bolnava pe Mântuitorul ei, creatura pe Creatorul ei”[1]. Relatarea ne spune că această femeie avea o soră pe nume Maria. Dar Marta este numită prima, probabil pentru că era stăpâna casei. În orice caz, Marta va fi curând copleșită și neliniștită de pregătirea a tot ce i se pare necesar pentru a-L servi pe Isus. Între timp, Maria se bucură de conversație „nu doar stând lângă Isus —arată sfântul Ioan Gură de Aur— ci la picioarele Lui; pentru a arăta promptitudinea, asiduitatea, dorința de a-L asculta și marele respect pe care îl purta Domnului”[2].

La urmă, supărată de ceea ce consideră o lipsă de solidaritate a surorii ei și poate de o oarecare indiferență a lui Isus, Marta Îl ceartă pe Domnul cu toată încrederea ca El să ceară Mariei să colaboreze. Nu știm dacă, în cele din urmă, Maria și chiar Isus S-au ridicat să ajute. Evanghelistul redă mai degrabă o

lecție fundamentală a Învățătorului: „Marta, Marta, ești îngrijorată și neliniștită din multe pricini. Dar un singur lucru este cu adevărat necesar: Maria a ales partea cea mai bună, care nu i se va lua”.

De-a lungul istoriei Bisericii această scenă a fost foarte meditată și interpretată de Părinți și sfinți. Adesea Marta a fost văzută ca simbol al acțiunii și muncii în această lume, iar Maria ca simbol al contemplației și al ceea ce va fi vederea beatifică a lui Dumnezeu. Atunci, „ce vrea să spună Isus? —se întreba papa Francisc— Care este acel singur lucru de care avem nevoie? În primul rând este important să înțelegem că nu este vorba de opoziția dintre două atitudini: ascultarea Cuvântului Domnului, contemplația, și slujirea concretă aproapele. Nu sunt două atitudini opuse, ci, dimpotrivă, sunt două aspecte, ambele esențiale pentru viața noastră creștină; aspecte

care nu trebuie despărțite niciodată, ci trăite într-o profundă unitate și armonie. Atunci, de ce Marta primește mustrarea, deși făcută cu blândețe? Pentru că a considerat esențial doar ceea ce făcea, adică era prea absorbită și îngrijorată de lucrurile ce trebuiau făcute. La un creștin, operele de slujire și de caritate nu sunt niciodată despărțite de izvorul principal al fiecărei acțiuni a noastre: adică ascultarea Cuvântului Domnului, a sta —ca Maria— la picioarele lui Isus, cu atitudinea ucenicului. Și pentru aceasta Marta este muștrată”[3].

Isus sugerează că ascultarea atentă la picioarele Lui trebuie preferată și pusă înaintea pentru a împlini cu adevărat porunca iubirii Sale. Sfântul Josemaría explica astfel această realitate: „„Maria a ales partea cea mai bună“, citim în Sfânta Evanghelie. Sorbind cuvintele Învățătorului, ea este prezentă. În

aparență inactivă, ea se roagă și iubește. — Apoi, Îl însoțește pe Isus care predică în orașe și sate. Cât de greu este să-L însoțești fără rugăciune!”[4]. De aceea Isus afirmă de asemenea că „partea cea mai bună” a Mariei nu i se va lua, făcând aluzie la faptul că partea Martei se poate pierde. Adică, fără contemplație, care dă sens și eficacitate muncii făcute pentru Dumnezeu, aceasta, mai devreme sau mai târziu, s-ar abandona și ea. Sfântul Josemaría rezolvă admirabil această problemă când îndeamnă în alt loc: „Să muncim, și să muncim mult și bine, fără să uităm că arma noastră cea mai bună este rugăciunea. De aceea, nu obosesc în a repeta că trebuie să fim suflete contemplative în mijlocul lumii, suflete care se străduiesc să transforme munca lor în rugăciune”[5]. Pentru că, atunci când rugăciunea este îngrijită, mai devreme sau mai târziu totul devine

un loc de întâlnire cu Dumnezeu, un dialog plin de iubire cu El.

[1] Sf. Augustin, *Predică* 26.

[2] Sf. Ioan Gură de Aur, *Catena aurea*, in loc.

[3] Papa Francisc, *Angelus*, 21-VII-2013.

[4] Sf. Josemaría, *Drum*, nr. 89.

[5] Sf. Josemaría, *Brazdă*, nr. 497.

Pablo M. Edo
